

А псето вѣрно — оковано
прѣдъ пжтната врата;
соколъ-ловеца пуцать рано
за дивечъ по степята.

Години много отъ тогава . . .
Минава просякъ старъ;
синжиря дърпа псе, — познава
то своя господарь!

И коньтъ пърха, скача, цвили,
соколътъ пропищѣ, —
какъ нему биха обявили
кои, кои сж тѣ?

Слугата само не позна го
старика грохналъ, клетъ . . .
Но вѣрнитѣ за дълго, дълго
пращаха му привѣтъ!

Христ. Геллертъ.

2. Моста на истината

Бащата води своя синъ,
добрий, но глупавий Ивана,
далеко нѣйдѣ, въ градъ единъ.
А дългъ пжтъ . . . Синътъ захвана
да се прозѣва . . . Прахъ и потъ . . .
Обичаше Иванъ лъжата,
а пжтътъ му затуй помага:
развърза той лъжи-торбата,
една слѣдъ друга ги наслага . . .
За зло — тамъ куче прѣтърчава.